

(ב) וסתור כי בית שכת הארון בקדרת עדרס רבו היטים, וחוז"ל במדרש שמואל (פרק י"ב) ובסדר עולם (פרק י"ג) כתובו שעמד הארון בקרית ערים עשרים שנה, אחת עשרה של שמואל ושתי שנים של שאול ושבעה שנים מלך דוד בחכرون. ולפי דרכם ראוי שיפורש הכהן כן, שמינוס שבת הארון בקרית ערים (שאותה ישיבת היו ימים רבים כי היו עשרים שנה ישיבת הארון שמה) הנה מיום שרבען שרבנן ירבו גו ושביטול נדנ

הנה מיום שבתו שמה הנה בני ישראל אחר
שם ובכו וחוزو בתשובה. וידמה לי שהו זה לפי שרוא פלאות הארון שעשה בקרוב הפלשתים
ובאנשי בית שם, והיה זה להם אותן גדול מה הוא האלקים, וכבראותם זה נתחרטו על אלק
הנזכר שהו עובדים ושבו אל ה', וככפי זה לא יפושט הכתוב שאחריו ישיב הארון בקרית יעריכת
עשרה שנים היה זה, כי אם שמות שבת הארון שמה מיד שבו בתשובה, ומה שאמר יירבון
הימים וייה עשרים שנה הוא הורדת הימים אשר ישיב הארון שמה, והנה נוכל לטעון להכרעה
הפירוש הזה, ממה שלא אמר וייה אחרי שבת הארון בקרית ערים עשרים שנה וינהו בני
ישראל, שאז יורה היות החשובה אחרי עשרים שנה לשבעו שמה, אבל אמר וייה מיום שבת
הארון בקרית ערים להגיד שמות שבתו שמה עשו ישראל תשובה, ואמר נתגלו הדברים
בဟדעת שבת הארון שם הודיע כמה ימים ישיב ואמר יירבו הימים וייה עשרים שנה, זה מה
סדראי שיאמר בזה כפי דעת חז"ל, עם הווות שבמפרשים לא פרישו הכתוב כן. אבל הוקשה לי
בדעת הזה אמרו הנה וירבו הימים וייה עשרים שנה, כי אין המקום הזה ראוי להודיע בו כמה
שנים ישיב הארון בקרית ערים כי אם מתי עשו התשובה, והורדת הימים אשר ישיב שם הארון
היו ראוי שיבא אם בתחילת הספר כאשר נזכר שבת הארון לקריית ערים, ואם באחריתו כאשר
 לוקח שם ולא שיודיעו אגב גורות הדברים בספר התשובה שעשו, גם אמרו וירבו הימים
הוא לא צורך אחרי ספריש וייה עשרים שנה, ולפי שחכמינו ז"ל על זה היסור בנו דעתם
בשנות שמואל ובשנות שאול, (ואין דעתם מכסים עליהם כמו שאבאר במקומות הרואים אל זה)
לכן ראייתי לפреш הכתוב הזה כלו על תשובה ישראל, ויגיד גנותם שעם כל מה שרוא מהנסיך
והנفالות שהגדיל ה' לעשו לענייהם באמצעות אדוננו, לא שמעו ולא שתו את לבם אבל מיום
שישיב הארון בקרית ערים עברו ימים רבים שלא שבו ירושאל בתשובה וייה עשרים שנה,
אחריהם נתחרטו ישראל ממעשייהם הרעים, וזהו וינהו בני ישראל אחרי ה', ובמה שאפרש
אחריו וזה משנות שמואל יתאמית לך הפירוש הזה, וכבר ראיתי אל ולב"ג שנטה לה הפירוש
ושמחתי בו להיזוח ביטש הדרישון.

ונגד, ויאמר שמויאל אל כל בית ישראל לאמר אם כל לשבבם אתם שבעם אל ה' הביך את אביהם הכהן משבבם והעישנות והכינו לשבבם אל ה' ישבבוחו לבדו וגוי ויבירר במי ישראל את הבנאים ואת העישנות ויעבדו את ה' לבדור ונקדים מאמר יושע לישראל בכ' יושע כ' י' אהרי אשר הציע לפניהם עבדות ה' ועובדות אהרי האמוריה, וגם הוהיר את העם ואמר לא הוכלו לעבד את ה' וגוי, והבז ענו כשותה לא כי את ה' נعبد, והוסיף יושע לאמר עדים אתם בכם וגוי ויאמרו עד' הוסיף עוד ועתה הביר את אלהי הנבר אשר בקרבתם, והטו את לבבכם אל ה' אלהי ירושלים, ויאמרו העם אל יחווש את ה' אלהינו נגיד ובקולו נשמעו, ולא נחביר הוסיף וו עיל' יחוושו וממה הובנו לטענו.

אבל הענין, שבאמת י'זה'ר של ע"ז היה או שונה מדבריו בפ' הילק ממענה מנשה י', וכבר ביארנו הטעם מסווג שהה שיר לפ' דע'ז בפרטנס הבודך לבר האדם נאדר, כמו תואה כצ'ון בעז כוותה, וקצתה היה להבטחה את עג'ז'י ע'גד'ן בגוטון צלא לעבד'ן ע"ז, ע"כ והסוח' י'זיש'ן לאבר אם באמתם מקבלים שלא לעבד'ן ע"ז, לא ההוו בטיחים על רצוניכם, אלא ג' חסיד'ו את אלהי הנבר איש' ברברכם, א'פ' מה שאומנות הכנעני'ת הנשארים בקרובכם עיבדים', וים הטו את לבבכם אל ה', לא סתב צ'א' במחשבה כל דוח האופן ע"ג שעאין כי רע בעינם, אבל אין בו כח לעמוד נגד י'זר ד'ל' ע"ז בימים יותרו, על כן ההכרה להטוה את הלב לחשוב באלהות ואהבת ה' ובווה התנצל'ו מישראל דע'ז (וכמי בוה' ז' וקצתה מאד ר'לדי'ון בעז' וצ'אנטול' עטן אן' כדא'ן ב' ב דע'ז'ה רובי בגו' אם לא מי שמחשב דרכו לפנ' ה' ש'יה נו'ג' באזוננה). אבל י'זראל לא בבל' על עצמן והירותו יתירה זו ובתחו בכחם שלא היו נכסלים, והיינו שענו את ה' אלהינו נזבוד ובכו'ו נשםע, אין לנו לירא ממכתול ע"ז א'פ' לא נהיה נזהרים כ'ב'. והנה באחת' צ'אנטלו' בדור הבא אהתריהם, עד שבא שמואל הנביא וחור להתנות והואמר שמואל אל כל בית י'זראל אם בכל לבבכם אתם שבים אל ה' חסירו את אלהי הנבר וגוי' והכינו לבבכם אל ה' ועבדו'ו לדב'ו, וכתרב' דע'ני דברים עשו, ויסדרו בני י'זראל את הבעלים ואת העשתרות, י'עבדו את ה' לבבו, וע' לדב'ו לא את עצמו וביתו כי אם את ה', והיינו אזהרת והכינו ללבבכם וגוי' שהיא מדה גבורה למלחה מפעבע ראנושית, ומ'ה נתקיים בידם הרבה דורות עד שהגיעו לירבעם ומלכי י'זראל ויהודה החשובים ומתחתיים י'.

رِجْهَةٌ

הה' ב' – וְנַעֲמָן בְּזִי אֶשְׁרָאֵל אֶל שְׁפָטָא אֶל תְּחִרְשָׁתָא בְּבָנו מִזְוֹעֵק אֶל חַי' וְזָוּ, וְכֵבֶשׂ שְׁמָאוֹל צָלָה
בְּהַר וְעַלְתוֹן שְׁמָעוֹת פְּלִיאָה יְהוָה וְזַיְקָה אֶל חַי בְּקָר יְהוָה וְזַיְקָה חַי, רְהָבָה כְּשַׁחַדְיוֹ
בְּבָנָה קָדְשָׁתָא עַל אַתְּזָה עַדְתָּה בְּלִיל וְזַהֲרָה הַזָּהָר פְּנֵי יְהוָה עַלְתָּה, וְמַחְלָל אֶתְרָה הַזָּהָר וְרוֹצְיוֹ דְּמִים,
בְּבָנָה קָדְשָׁתָא עַל אַתְּזָה בְּבָנָה קָדְשָׁתָא וְזַיְקָה וְזַיְקָה נָאֵר לְרוֹעָנוּכָס כְּמַשְׁיכָס שְׁמָעֵת.
בְּבָנָה קָדְשָׁתָא עַל אַתְּזָה אֶל תְּחִרְשָׁתָא לְתְחִלָּת פְּנֵי יְהוָה עַלְתָּה וְמוֹתָנוֹס לְיחִיד שִׁיבְעָה כְּדַין עַלְתָּה יְהוָה
וְבָנָה קָדְשָׁתָא עַל אַתְּזָה אֶל תְּחִרְשָׁתָא לְתְחִלָּת פְּנֵי יְהוָה כְּדַין עַלְתָּה יְהוָה
וְבָנָה קָדְשָׁתָא עַל אַתְּזָה, וְכֵן חַי בְּשְׁפָטוֹל הַגְּבִיא כְּשַׁבְּקָדוֹס כְּמַנו אֶל תְּחִרְשָׁתָא מִזְוֹעֵק אֶל
חַי, וְכֵן זַיְקָה שְׁזָבוֹן שְׁלָמָה בְּלִבְנָה וְזַיְקָה זְבוֹן זְבוֹן אֶל חַי בְּבָנָה יְהוָה, וְכֵן היה
בְּבָנָה קָדְשָׁתָא עַל אַתְּזָה הַפְּנֵי הַפְּנֵי שְׁאָפָר לְהַמְּבָיא אֶל חַר חַדָּה, וְפָרָשָׁי לְהַמְּדֹוד
עַלְיָה וְשִׁבְעָת אֶל עַלְיָת וְשִׁבְעָת שְׁלָמִים [זאת שִׁבְעָת שְׁלָמִים וְלוֹא צִי שְׁהָה שְׁלָמִים
שְׁלָמִים וְבְּפִיאָה], זְבוֹן פְּנֵי שְׁדִיקָה עַל הַדָּרָה מִשְׁעִין שְׁהָר מַסְגָּל לְהַקְרָבָן וְהַיָּינוּ
חוֹדֶת וְפֶגֶעַת וְפֶגֶעַת, זְבוֹן פְּנֵי שְׁדִיקָה עַל הַדָּרָה מִשְׁעִין שְׁהָר מַסְגָּל לְהַקְרָבָן וְהַיָּינוּ
חוֹדֶת לְפִיאָה גָּדוֹלָה, וְזַיְקָה פְּנֵי קְרָבָן נְדֻבָּת דָּוֹתָה לְתְחִלָּת שְׁיִזְבָּן זְבוֹן זְבוֹן
זְבוֹן זְבוֹן לְתְחִלָּלָה, אֵם הוּא בָּר הַכִּי שְׁבָעִין גָּנוֹן חַלָּה לְעַמּוֹד לְסִנְיָה הַזָּהָר
מַחְלָל לְזָבוֹן, וְכֵר בְּזָבוֹר כְּפִיר פִּי נִיגְיָה יְהָה תְּחִלָּת הַחַולָה לְעַמּוֹד יוֹתָר מַכְלָה, וְאֵם לְאוֹ
בְּרַחֲבֵי חַוָּה יְהָרָה אַזְלָה חַסְכָּה כְּדַיְבָּגְדָּה, וְהַטָּעַם הוּא דְמַסְלָת חַי מַתְקָבֵל יוֹתָר
וְפֶדְאיָתָה גָּדוֹלָה עַדְתָּה פְּנֵי כְּפִיר מִי שְׁלֹופֵד תְּחִרְשָׁתָה בְּלִילָה חַות שְׁלָמָה כְּסִינָה בְּזִים
שְׁלֹופֵד יוֹתָם יוֹתָם חַי חַסְכָּה וְכְלִילָה שִׁירָה צְבִי, וְסִינָה דְרָאָה חַטָּה לְאַל חַי פִּי בְּמַה גַּבְּשִׁיד
עַלְיָה חַות שְׁלָמָה שְׁלֹופֵד חַטָּה לְאַל חַי, אַבְלָה כְּפִיר אָן הַיְהִיד הַוּלָךְ לְיהָדָה שְׁבָדוֹר אֶלָּא
לְאַיִתָּה אֶלָּא חַטָּה שְׁבָעִירָה וְפֶדְאיָתָה, מִשְׁאָבָס אֶס צְוָרָה כְּלִילָה הָוּא מַעֲמִידָן בְּחַטָּה אֶלָּא
פֶדְאיָתָה גָּדוֹלָה כְּפִיר זְבוֹן פְּרָקִי דְּחַסְדִּיָּה לְעַנִּין חַטָּה לְהָדָה, וְכֵר היה עַנִּין קְרָבָן נְדֻבָּת בּוֹמוֹן
חַפְתִּית שְׁמָחְתָּלְלָן אַלְעָיוֹן.

אָמַר רְבִי הַוָּנָא הַכֹּהן אָמַר רְבִי שְׁמוֹאֵל בֶּן זְעִירָא אֲתָה מָוֹצָא קָטוּב בְּשְׁמוֹאֵל (ש"א ג' ט) יְוִישָׁבֶת שְׁמוֹאֵל אֲתָה יִשְׂרָאֵל כֹּל יְמֵי חִיּוֹ וְכֹל יְמֵי חִיּוֹ שְׁבֶט שְׁמוֹאֵל אֲתָה יִשְׂרָאֵל וְהַרְיוֹן כֹּל יְמֵי חִיּוֹ לֹא הוּא אֶלָּא חַמְשִׁים וָשְׁפִים שָׁנָה וְאֶחָד מָוֹצָא שְׁנִיר שְׁנָה יוֹנָק וְאֶרְכָּעִים שְׁנָה שְׁנָה עַל-יָמִים וּשְׁוֹפֶט בְּחַמֵּב לֹא גַּהֲה שְׁמוֹאֵל נִכְׁול לְשֻׁפֶּט לְפָנָיו וּבָבוֹ וְשְׁתִי שְׁנִים שְׁפָלָךְ שְׁאוֹל הָרִי אֶרְכָּעִים וּשְׁפִים וְשְׁתִרְרִים שְׁבָע עַד עַשְׂרֵה שְׁנִים הָווּ לֹא גַּשְׁא נְשׂוֹאָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֶלָּא עַשְׂרֵה שְׁנִים וּבְחַרְבִּים יְוִישָׁבֶת שְׁמוֹאֵל אֲתָה יִשְׂרָאֵל כֹּל יְמֵי הַגּוֹיִים אֶלָּא אָמַר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הַרְבִּיעִי מִכְּהָבֵד עַלְיוֹ כֶּל יְמֵי חִיּוֹ שְׁיַקְבֵּל שְׁכָר כֶּל יְמֵי שְׁנָה בְּעוֹלָם וְאֶחָד שְׁבֶט לוֹי אָמַר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְמִשְׁה שִׁמְמָה אָוֹן מִבֵּן חָדֶשׁ וּמַעַלָּה כְּדוּ שִׁיחָה מִתְּהַשֵּׁב לְהַסְּעֵד שְׁהָם אֶבֶן חָרֶב ○
אֶבֶן חָרֶב וּמַשְׁלָךְ הַבָּבְרָה)

הגד ב' שפאל בך יאצק, בן לוי עד שהוזע נכני אפסטרטיא שר
פעלה, שנחפר וושפט שפאל את ישראל כל ימיו וחיו (א' י' יז), וכי כל ימי היו
שפא את ישראל, והלא לא שפט אלא שלש עשרה שנה, הדא אמת בן לוי עד
שהוזע נכני אפסטרטיא של פעלה:

(x) 83 1978 1128

מקיים י'יטו אחרי הבצע - שלא עשו כמשמעותם אביהם, שהוה שמואל הצדיק מוחר בכל מקומות ישראל וכן אותם בעירם, שנאמר זההך מדי שנה בשנה וסביר בית אל והנגול והמצפה ושפט את ישראל. והם לא עשו כן, אלא ישבו בעירם כדי לרבות שכר לחגיהן ולסופריהן. כתנא: י'יטו אחרי הבצע, רבי מאיר אומר: חלקם שאלות בפיהם, רבי יהודא אומר: מלאי הטילו על בעליך בתים, רבי עקיבא אומר: קופה יתירה של מעשר נטלו כורע. רבי יוסי אומר: מתנות נטלו בורוז.

.12 m/s

וְנַשִּׁים לו שם מטה ושלון וכפא
נורה. אמר אבי ואיתيكا רבינו יצחק: קרוצה להנות - יהנה כאלישע, ולאינו
זה להנות אל יהנה כשבואל הרמתיו שנאמר: ותשבו בהרmeta כי שם
זה. ואמר רבינו יוחנן: שביל קומם שהלך שם - ביתו עמו.

۱۷۲